

SPIŠSKÝ PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

I marec 2014

Zaparkovať pred nemocnicou je čistý horror

...
strana 2

Novovešťana zlákal život s delfínmi

...
strana 5-6

Slovenský talent zo Spiša maže Moravcovej rekordy

...
strana 6

Aká si bola sezóna 2013/2014

...
strana 8

NAŠE CESTY A CHODNÍKY

Alfou a omegou spokojnosti obyvateľov so službami mesta, v ktorom žijú, sú komunikácie. Chodníky a cesty, ich stav a údržba. Dennodenne ich využívame a podľa skutočného stavu ich chválime, alebo na nich nadávame.

Mesto má v správe desiatky kilometrov chodníkov a ciest, ktoré využíva takmer 38 tisíc jeho obyvateľov a ďalšie desaťtisíce návštevníkov. Stávajú sa tak aj vizitkou mesta

v očiach ľudí, ktorí k nám zavítajú. Veď sú ich prvou skúsenosťou s našou milovanou Spišskou Novou Vsou. A určite nám všetkým záleží na tom, aby sa u nás cítili dobre. Tohoročná zima bola ku komuni-

káciám a ich správcom milosrdná. Minimum snehu a prakticky žiadne mrazy. I napriek tomu je jar pri kontrole ich stavu milosrdná menej. Vymenúvať cesty a chodníky, ktoré by si zaslúžili opravu, alebo dokon-

ca výmenu, by nebolo produktívne. Je ich stále viac než dosť. A to i napriek tomu, že sú pravidelne opravované. A v tom je pes zakopaný. Každoročná oprava výtlkov je silyfovskou prácou s neuspokojivým výsledkom.

Aj preto je potešiteľné, že mesto stále častejšie pristupuje ku kompletným výmenám asfaltových kobercov na tých najzúfalejších chodníkoch a cestách. Dožila sa ich Gorazdova i Slovenská ulica. Nový koberec na Slovenskej ulici motoristov určite potešil, má to ale jeden háčik - kanalizačné poklapy. Tie sú hlboko pod úrovňou vozovky a cestu tak na niektorých miestach menia na slalomársku dráhu. Škoda.

Väčšinu ciest spravuje mesto, o časť z nich sa stará samosprávny kraj. Sú to cesty na uliciach: Letná, Mlynská, Gorkého, Elektrárenská, Školská, Duklianska, Markušovská, Teplická, časť Radlinského - smer sídl. Západ.

Určite každého z nás zaujíma, ktoré úseky ciest a chodníkov bude mesto opravovať už v najbližších dňoch. Dá sa v tomto smere očakávať veľká aktivita, veď na jeseň budú voľby primátora aj poslancov. Rovnako

pokračovanie na str. 2

ČAS PÔSTU

Pokánie a pôst je podstatným prvkom, dokonca by sa dalo povedať nevyhnutnou podmienkou skutočného kresťanského života. K pokániu nás požíva sám Ježiš Kristus: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ Mt 4,17 Povinnosti každodenného života a časová vyťaženosť nám bránia zastaviť sa a zamyslieť nad skutočným zmyslom a cieľom pokánia i prežívania Veľkého pôstu. Poznáme tradičnú formu a prostriedky, občas pre

uspokojenie svedomia sa k niečomu premôžeme ako napr. zrieknutie sa hlučnej zábavy či mäsitého jedla, ale uniká nám to najpodstatnejšie – cieľ pôstu. Zjednodušene by sa dalo povedať, že cieľom pravého pokánia a pôstu je znovuzískanie plného spoločenstva s Bohom, ktoré sme stratili hriechom. Kristus je nový Adam, prichádza napraviť Boží obraz v človeku, na ktorý bol stvorený a vrátiť ho k pôvodnému životu. Začína prá-

pokračovanie na str. 2

Novovešťanka bojuje o korunku krásy

Osemnásťročná kráska, Zuzana Hercegová zo Spišskej Novej Vsi, sa prebojovala do finálovej 12-ty najkrajších dievčat Slovenska. Dostala tak šancu zabojovať o titul MISS Slovensko 2014.

Milá, usmievavá, sympatická Novovešťanka Zuzka Hercegová je študentkou gymnázia. Ešte pred maturitou zabojuje o titul najkrajšieho dievčaťa na Slovensku. „*Súťaže Miss som milovala od malička. Vždy som pozerala všetky finálové večery. Môj záujem o súťaž sa znásobil, keď sa vlani prebojovala do finále moja kamarátka. Práve ona mi navrhla, nech to idem skúsiť. Moje kamarátky mi fandili. Na prvý casting so mnou išiel priateľ. Rodičom som nič nepovedala. Bolo celkom vtipné vidieť reakcie rodičov, keď som im podávala pozvánku na semifinále najprestížnejšej súťaže krásy,*“ prezradila s potmehútskym úsmevom na perách.

Ako sama Zuzana priznala, zo všetkých dievčat vo finále má s modelingom najmenej skúseností. „*Nikdy som sa nevenovala modelingu,*

nemám profesionálne fotografie a neviem pózovať. Nemám čo stratiť, iba získavam cenné skúsenosti a zážitky, ktoré si veľmi vážim. Užívam si profesionálne líčenie, styling a podobne,“ ozrejmila. Krásna No-

pokračovanie na str. 5

Editoriál

Kokosové orechy ročne zabijú 25 ľudí. Útokom žralokov padne za obeť každý rok 10 ľudí. I napriek tomu sa určite radšej pôjdeme prechádzať kokosovým hájom ako potápať sa na miesta, na ktorých sa vyskytujú žraloky. Čím to je? Jednoznačne médiami. Hlavne televízia vstúpila do našich životov a výrazne ich ovplyvňuje. Dennodenne nás zasypáva množstvom informácií, o ktorých pravdivosti už ani neskúšame pochybovať. Nahrádza tak naše vlastné, autentické skúsenosti, na základe ktorých by sme si mali vytvárať svoje názory a postoje. Keď nám politici v čarovnej skrinke povedia, že máme najvyšší hospodársky rast v európskej únii a že naša životná úroveň stále stúpa - veríme im. Čo na tom, že v obchodoch s potravinami, či oblečením, musíme uprednostňovať cenu výrobku pred jeho kvalitou? Máme sa dobre, veď to povedal XY v televízii. Nechcem teraz rozoberať ako umne dokážu politici, ktorých z našich daní statočne vykrmujeme, pracovať s číslami. Chcem apelovať na zdravý rozum a reálne skúsenosti nás, obyčajných ľudí. Veď koľkí živitelia rodín si musia zhŕňať aj 2-3 zamestnania, aby mali ich blízki dať čo do úst, prípadne sa slušne oblieť? A to ešte odvedú dane, aby sa postarali o armádu úradníkov. A tí sa netrápia nakupovaním v sekáčoch, či bazároch. Alebo tým, či a kam si budú môcť dovoliť ísť na dovolenku. Nožnice medzi chudobou a bohatstvom sa na Slovensku stále viac otvárajú. A tu prichádza na rad televízia. V nej tí bohatí chudobným hovoria, čo všetko pre nich robia. V saku, ktoré stálo toľko ako dovolenka 5-člennej rodiny pri mori, či s hodinkami, za ktoré by sa dali kúpiť 3 autá.

Čo sa s tým dá robiť? Neverte tomu, čo sa hovorí v televízii. Žite si svoje skutočné životy a rešpektujte reálnych ľudí, ktorých poznáte. Našími hrdinami by mali byť naši blízki, na ktorých pomoc sa môžeme vždy spoľahnúť. Alebo ozajstní priatelia, stojaci za každých okolností pri nás. A nie neživé figúrky z televíznej obrazovky a ich návodov na to, ako žiť. A najlepší čas, kedy si to potrebujeme uvedomiť, sú možno nadchádzajúce veľkonočné sviatky. Keď sa pozriete do očí svojim rodičom, chytíte za ruku niekoho, koho máte radi, budete tráviť svoj čas s vlastnými deťmi, alebo sa len s priateľmi porozprávate o tom, čo vás baví - to všetko vám prinesie neporovnateľne viac úžitku a skutočnej radosti, ako sledovanie bizarných osudov ešte bizarejších postavičiek vystupujúcich v magickej krabičke. Áno, aj tá má v našom živote svoje miesto. Ale nech zostane len zdrojom oddychu a zábavy. Náš život je to jediné, čo máme a mal by pre nás byť dostatočne vzácnym na to, aby sme ho žili podľa receptov nedôveryhodných a vymyslených postavičiek z televíznej obrazovky.

- leb -

mesto ušetrilo za zimnú údržbu. Na naše otázky, týkajúce sa plánovaných opráv komunikácií, bolo za 3 týždne jedinou odpoveďou veľké ticho. Škoda. A tak sme oslovili iných. Za top prioritu považuje starostlivosť o komunikácie poslanec Košického samosprávneho kraja Rast'o Javorský. Tvrdí, že: „Chodci aj vodiči v našom meste potrebujú komfort v podobe čo najkvalitnejších chodníkov a ciest. A z časti

ho aj majú. Keď nás navštívia rodinní priatelia, alebo obchodní partneri z iných miest, rád a s hrdosťou ich zoberiem na prechádzku námestím. Teší ma, že vždy zostávajú očarení pamiatkami a parkmi v centre. Chvália aj zrekonštruované cesty a chodníky, ktoré nám, mnohí z nich, v dobrom, závidia. Mám však prejdené aj iné časti mesta a poznám názory ľudí, ktorí v nich žijú. Zo sídlisk je na tom najhoršie Wolkerova ulica na Mieri. Zabudnutá je aj spleť ulíc a uličiek od Zimného štadióna ku Koziemu vrchu. Vonku sa oteplilo a mladé rodiny vyrážajú do ulíc s kočíkmi. Nie všetky chodníky sú pre nich prechodné. Za všetky spomeniem aspoň chodník na Leteckej ulici.“ Poslanec Javorský rozmyšľá pragmaticky. Verí, že stav spišskonovoveských komunikácií sa bude postupne zlepšovať. „Je na to ten správny čas. Tohto roku

bola slabá zima, takže máme oprávnenú nádej, že sa za peniaze ušetrené na zimnej údržbe budeme mať opravených viac ciest. Zatiaľ to ale vyzerá tak, že rekonštrukcie zaplatíme komplet z úveru.“ A nezabúda ani na chodníky pre cyklistov a korčuliarov. „Dlhoročným snom Novovešťanov je sadnúť si na bicykel a dostať sa z mesta do Slovenského raja po cyklotrase. Zatiaľ ho stále iba snívame, ale verím, že si takúto

jazdu stihnem vychutnať aj ja. A keď už hovorím o Slovenskom raji, ako člen Dopravnej komisie Košického samosprávneho kraja, vidím obrovské rezervy v opravách prístupových ciest do tohoto Národného parku. Už nechcem zažiť situáciu ako pred rokom, keď som do raja pozval priateľov s rodinami. Z prírody boli unesení, ale to, čo hovorili o ceste na Čingov nie je publikovateľné,“ dodal na záver Rast'o Javorský. **-le-**

A čo si myslia o stave ciest a chodníkov tí, ktorí ich denne používajú?

Dominik, pracujúci: „Radšej sa ma opýtajte kde sú dobré cesty, aj to sa budem musieť zamyslieť. Oprava je nutná všade, hlavne Wolkerova ulica. Zopár rekonštrukcií tu už bolo, momentálne okolo cintorína je cesta dobrá.“

Andrea, materská dovolenka: „Všade je nutná oprava, keď som deti kočíkovala nemohla som veľakrát ani prejsť. Ja k tomu som mala ešte dvojčičky, to sa nedalo, katastrofa, diera na diere.“

Mária, dôchodkyňa: „Ja som aktívna vodička, a je to strašné. Keď idem do Poľska, a prejdem hranice, to ako keby som do iného sveta vošla. Oprava je nutná všade, ved sa pozrite, sama jama, hlavne po zime.“

Erich, pracujúci: „Niekd sú dobré, inde zlé. Wolkerova ulica určite, Tarča tá je v pohode, dá sa tam ísť, centrum mesta tiež.“

Jožo: „Neviem ti povedať, mne neprekáža nič, auto nemám, takže na cesty nemôžem povedať nič. A chodníky si myslím že sú v pohode.“

Čas pôstu

dokončenie zo str. 1

ve pôstom.: „Potom Duch vyviedol Ježiša na púšť, aby ho diabol pokúšal.“² A keď sa štyridsať dní a štyridsať nocí postil, napokon vyhľadol.“ Mt 4,2 Hlad je stav, pri ktorom si uvedomujeme svoju závislosť na niečom inom. Keď potrebujeme urgentne a nevyhnutne potravu, to znamená, že my sami v sebe život nemáme. Prichádza otázka, na čom je môj život závislý? Otázka nemá len akademický charakter, ale je pociťovaná celým telom, je to zároveň aj čas pokúšenia. Satan pristúpil v raji k Adamovi a Eve a prišiel aj za Kristom. Povedal, jedzte, pretože váš hlad je dôkazom toho, že ste úplne závislí na potrave, že v potrave (dnes konzumnom spôsobe fungovania) je váš život. Prvý človek uveril a jedol, Kristus toto pokúšenie odmieta a hovorí.: „Napísané

je: *Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.*“ Mt 4,4 Pôstom teda aj dnešný človek môže vstúpiť do účasti na skúsenosti Ježiša Krista, ktorou nás oslobodzuje od úplnej závislosti na potrave, materii a svete. Tretie cirkevné prikázanie nám zabezpečuje obdobie askézy a pokánia, ktoré nás pripravujú na liturgické sviatky a prispieva k tomu, že získavame nadvládu nad svojimi pudmi a slobodu srdca. KKK 2042 Pápež František nás vyzýva - Vyjst' zo seba samých, z unaveného a návykového prežívania viery, z pokúšenia zavrieť sa vo vlastných schémach, ktoré blokujú horizont Božej kreatívnej činnosti. Boh vyšiel zo seba samého, aby prišiel k nám, býval uprostred nás, aby nám priniesol Božie milosrdenstvo, ktoré zachraňuje a prináša nádej. Ak ho chceme nasledovať a byť s ním, nemô-

že nám stačiť, že sa uspokojíme so skutočnosťou zostávania v ovčinci deväťdesiatich deviatich oviec. Musíme vyjsť a hľadať spolu s ním stratenú ovečku, tú najvzdialenejšiu. Dobré si zapamätajme: vyjdime zo seba, ako Ježiš, ako Boh vyšiel zo seba v Ježišovi a Ježiš vyšiel zo seba kvôli nám. V pôstnom čase sú aktuálne slová proroka Joela silné a náročné. *Roztrhnite svoje srdcia, a nie šaty. Obráťte sa k Pánovi, svojmu Bohu.* Toto pozvanie je určené všetkému ľudu, nikto nie je vylúčený. Roztrhnite svoje srdcia, a nie šaty – nie umelým pokáním bez vplyvu na budúcnosť. Roztrhnite svoje srdcia, a nie šaty – nie formálnym pôstom a úkonmi zameranými k vlastnej spokojnosti. Roztrhnite svoje srdcia, a nie šaty – nie povrchnou a sebeckou modlitbou, ktorá nepreniká do nášho vlastného života tak, aby sa ho mohol dotknúť Boh. Roztrh-

nite svoje srdce tak, aby ste spolu so žalmistom povedali: Zhrešili sme. Zranením duše je hriech. Úbohý zranený, poznaj svojho Lekára! Ukáž mu rany svojich vín. A keďže jemu nie sú skryté naše tajné myšlienky, daj mu počuť plač svojho srdca. Svojimi slzami ho pohni k súcitu, naliehaj na neho, aby vypočul tvoje vzdychanie. Nech tvoja bolesť dolahne k nemu, aby ti potom mohol povedať: „Pán odpustil tvoj hriech.“ (Sv. Gregor Veľký). Toto je realita našej ľudskej prirodzenosti. Toto je pravda, ktorá nás môže priblížiť k autentickému zmiereniu... s Bohom aj s ľuďmi. Roztrhnime svoje srdcia, aby sme sa cez túto trhlínu mohli v pravde pozrieť na seba. Roztrhnime svoje srdcia, otvorme svoje srdce, lebo len do roztrhnutého a otvoreného srdca môže vstúpiť milosrdná láska Otca, ktorý nás volá a uzdravuje.

PaedDr. Jaroslav Štefanko

Ako volili prezidenta Novovešťania v prvom kole		
1.	Andrej Kiska	27,57%
2.	Róbert Fico	27,07%
3.	Radoslav Procházka	23,27%

ŠUŠKANDA

Na Slovensku, a aj v Spišskej Novej Vsi, je to tak, že ten, kto chce dostať dobrú stavebnú zakázku, nemusí vedieť stavať. Dnes stačí vedieť pekne napísať, ako to niekto za vás postaví, a, čo je najdôležitejšie, je nutné mať tie správne kontakty, ktoré vám poskytnú tie správne informácie. Dôkazov je požehnané. Prakticky každá väčšia stavba je realizovaná podľa osvedčeného receptu: Vypíše sa verejná súťaž, je verejným tajomstvom, že jej podmienky sa dajú „našit“ na vopred určeného víťaza, ten súťaže „prekvapivo“ vyhraje, po tom, ako sa „odvďačí“, môže zo zostávajúceho rozpočtu realizovať stavbu. Keďže schválený rozpočet býva dostatočne štedrý, najmä si na vykonanie prác nejakú firmu, možno dve. Samozrejme, že si podstatnú časť rozpočtu nechá. Zvyšok si môžu rozdeliť najaté firmy. Aj tak je na stavbu ešte stále dosť peňazí a subdodávatelia si najmú svojich subdodávateľov. Z rozpočtu opäť ubudne. Až potom prídu chlapi a začnú búrať, stavať apod. Na samotné stavebné práce a materiál sa potom použije len zlomok pôvodného rozpočtu. Aj vás pri tom napadá otázka: Nedalo by sa u nás stavať lacnejšie? A prečo o tom hovorím? Odpoveď je jednoduchá: Máme tu volebný rok a tak je viac než pravdepodobné, že v meste sa bude vo veľkom stavať. A že sa pri tom bude postupovať podľa osvedčeného receptu, nie je vylúčené. Presnejšie povedané,... Chýbajúce slová si už domyslite sami. **-le-**

Najlacnejšie a najvýhodnejšie bývanie v Spišskej Novej Vsi

Najlacnejšie nové byty v SNV na predaj. Využite jedinečnú akciu!

1-izbový byt už od: 28 580 eur s dph

2-izbový byt už od: 40 000 eur s dph

3-izbový byt už od: 61 640 eur s dph

Pri odkúpení bytu garáž so zľavou 10% (brána na diaľkové ovládanie, uzavretý a monitorovaný areál)

www.panoramacity-sro.sk

Chrapčiakova 688/29 | 052 01 Spišská Nová Ves
Tel.: 053/417 32 31, 417 32 39 | e-mail: panoramacity-sro@panoramacity-sro.sk

V 1. vlně bolo postavených 9 garáží (2 sú ešte voľné), v druhej vlně na jar 2014 dôjde k výstavbe 8 ks garáží.

- ohradený a monitorovaný areál
- automatická brána na diaľkové ovládanie
- pridte si zarezervovať svoju garáž

Cena garáže

8 990 € vrátane DPH

www.panoramacity-sro.sk

Chrapčiakova 688/29 | 052 01 Spišská Nová Ves
Tel.: 053/417 32 31, 417 32 39 | e-mail: panoramacity-sro@panoramacity-sro.sk

Dedo Mikuláš, familiárne zvaný Mit'o má tri svoje zlatička: dvojročného labradorského retrievera Luka, osemročného vnuka Lukáša a trinásťročnú susedkinu dcéru Luciu. Cez týždeň majú čo robiť, ale v sobotu ráno sa u deda rozletia dvere a deti zavelia: Ide sa do lesa. Dnes sa mi ale vyložene nechce (poznáte tie lenivé dni) a tak im vravím:

Dnes sa ide do mesta. Z FLUDRA DO MADARASPARKU

Hovorí sa, že raj ležal medzi dvoma riekami - Eufratom a Tigrisom. A hoci sa to mnohým, i Novovešťanom, nezdá, aj naše mesto sa rozprestiera v podstate medzi dvoma riekami - mohutnejším Hornádom na juhu a malou, lenivou riečkou na severe - Wimbachom. Žeby raj na Slovensku? Spišská Nová Ves, ktorá sa za niekoľko rokov dožije svojho trištvrté tisícročia bola postavená, podobne ako iné mestá tých čias podľa typickej stredovekej šablóny. V strede mesta sa nachádzalo sídlo cirkevnej moci - rímskokatolícky farský kostol Nanebovzatia panna Márie, sídlo svetskej moci - radnica a trhovisko, kde sa obchodovalo. Dookola, v tomto prípade pozdĺžne z východu na západ, viedla obchodná cesta a popri nej sa stavali domy mešťanov, obchodníkov a remeselníkov. Neskôr sa mesto začalo rozrastať, hlavne do šírky a keďže mnohí z Vás centrum mesta dôverne poznáte, rozhodli sme sa dnešnú prechádzku urobiť práve po jeho okrají, sledujúc rieku Hornád.

Začínáme pri Fludri - vodnej kaskáde, akýchsi Niagarských vodopádov nášho mesta. Pamätám sa, ako sme tu v minulosti chodievali na prírodnú sprchu, masáž svalov a šantenie a nepotrebovali sme na to ani vŕšľijaké drahé wellness centrá. Navyše, hneď za kaskádou, len zopár desiatok metrov po toku Hornádu bola veľké prírodné kúpalisko s plážou, kde sme na dekách očumovali dievčatá, hral sa tu volejbal do kolečka a dalo sa aj dobre zaplávať.

Opúšťame Fluder i spomienky na mladosť, prechádzame okolo záhradiek a garáží, bočíme prudko vpravo a po Jilemnického ulici prichádzame na Wolkerovu a za kotolňou vychádzame hore miernym a krátkym stúpaním na letisko. Je zaujímavé, že už keď vyšľapete len niekoľko desiatok výškových metrov hore, otvorí sa Vám pekné pohľady na mesto, ale hlavne vľavo na sídlisko Západ a na blízko ležiace Smižany. Letisko, ktoré bolo v minulosti príčinou i svedkom „Malej vojny“ dnes slúži najmä letcom, modelárom, psíčkárom, v zime bežkárom a výletníci, chatári

i turisti tade prechádzajú na Košiarny briežok. Z letiska inou cestičkou, trochu smerom na východ prejdeme cez záhradky popri komplexe novovybudovaných garáží späť na sídlisko Mier. Toto socialistické mestečko v meste bolo vybudované v minulosti, aby sa ľuďom umožnilo bývať, na tie časy, v lacných bytoch a pravdou je, že aj keď sa to mnohým neľahko hovorí, toto sídlisko bolo vyprojektované urbanisticky veľmi vydarene, ľudia si tu nepozerali do okien a našlo sa aj mnoho miesta na školy, škôlky, je tu veľa zelene a deti a mládež tu dodnes majú mnoho voľných a bezplatných plôch na hranie a šport (len to treba využívať).

Prešli sme teda chvíľu ešte po Wolkerovej ulici, cez jednu športovo - rekreačnú zónu a po Triede 1. mája sa dostávame späť k mostu, prechádzame cez Hornád, odbočujeme vpravo a popri rieke prichádzame na Banické námestie. Tento komplex, ktorý má len krátku históriu na nás bohužiaľ pôsobí dojmom neukončenosti, ale keď sa zveľadí, najmä v pasážach voľných plôch, určite si tu nájdete Novovešťania cestu, nielen na prechod na Mier. V tejto časti mesta, okolo rieky je aj komplex športovísk - Zimný a futbalový štadión a keď prejdeme po pravej strane Hornádu po pešej a cykloceste, dostávame sa až ku kúpalisku a Športovej hale. Ďalej vedie naša prechádz-

ka vonkajšou časťou mesta smerom hore, na juh k staršiemu sídliskovému bratovi Mieru, na sídlisko Tarča. Prechádzame najprv okolo kaplnky, ktorá tu stojí medzi mohutnými bukmi, ako akýsi svätý patrón obyvateľov okolitých činžiakov, potom mŕňame Topoľovu ulicu, požiaru zbrojnicu a pri Domove dôchodcov sa púšťame vpravo, k záhradkám, na malú chvíľočku dokonca, dnes prvý krát napojení na modrú turistickú značku, ktorá vedie do Novoveskej Huty. Na chvíľu sa zastavíme v záhradkárskej osade, lebo skorá jar tu vylákala na prvé práce mnoho obyvateľov sídliska, ktorí si tu aktívne odpočínajú od „civilizačných vy-možností“. Popri záhradkách a technických službách firmy Brandtner sa nakoniec dostávame do cieľového priestoru nášho mestského výletu, do Madarasparku. Zatiaľ pôsobí opustene, len tu a tam vidno mamičky s kočíkmi, obľúbená cukráreň je ešte zatvorená, ale keď pozeráme z kopčeka pri skalnom monumente na jazierko v zoologickej záhrade i tu už vidno, že jar prevzala svoje žezlo v kolese roka, po hladine pláva vodné vtáctvo a z kľetok počuť rev zvierat. Na chvíľu si sadneme na lavičku, nasávame teplé jarné slnko a Luk sa tvári tak spokojne, že aj deti veľmi nefrlú, že dnes sme nešli do lesa, ale na prechádzku, pre mnohých, neznámymi zákutiami Spišskej Novej Vsi.

Michal Buza starší

ZÁPISKY POSLANCA

Po nedávnych voľbách začali zvolení poslanci Košického samosprávneho kraja pracovať. Stretli sa už trikrát, ale výsledky rokovaní o nejakom prevratnom tempe nesvedčia. Verejnosť o nich nevie nič, pretože sú mediálne nezaujímavé. Volič, ktorého sľubmi, že sa budú starať o jeho blaho, prednedávnom lákali do volebných miestností, ale má právo vedieť, ako nakladajú s jeho dôverou tí, ktorým ju svojim hlasom dal.

Poslaneckú premiéru v Košiciach už úspešne absolvoval aj Novovešťan Rast'o Javorský. V našom meste získal najviac voličských hlasov. Sľúbil, že bude o rokovaní poslancov Košického kraja pravidelne informovať. Svoj sľub začína plniť. „Krajský parlament v Košiciach zasadla od volieb už trikrát. Priznám sa, že to najprv vyzeralo ako na zoznamovacom večierku. Najprv sme zložili poslanecký sľub. Hneď po ňom sa začali naťahovať politické dresy. Poslanci boli rozdelení do klubov. Z okresu Spišská Nová Ves sme dvaja (Hojstrič, Javorský) v Klube KDĽ, SDKÚ a KDS. Ostatní piati (Bečarik, Komara, Rušinová, Brziaková, Vospálek) v klube SMER-SD. A tým sa naše prvé stretnutie skončilo. Ako na hokeji. Vyšli sme na ľad a rozdělili sa, kto proti komu bude hrať. Priznám sa, že som očakával skôr spoločnú prácu, než súperenie.“ Aj tí poslanci, ktorí kandidovali ako nezávislí, tak odkryli svoje karty. Idealistické reči o nezávislosti roztrhala na franforce realita. Na Slovensku ešte stále rozhodujú poslanci na všetkých úrovniach (od najmenšej dedinky po Národnú radu) až príliš často politicky. Príznačným pre slovenskú politiku je heslo: „Vítaz berie všetko“. Poslanec-nová-

čík to pocítil aj v 2. tretine zápasu s názvom: Zasadnutie parlamentu samosprávneho kraja. Rozdeľovali v ňom poslancov do komisií. Samozrejme vždy rozhodla „demokraticky“ väčšina. „Počas druhého zasadnutia som sa dozvedel, že nie všetci poslanci sú si rovní. Kým poslanci nášho klubu sú každý iba v jednej komisii, poslanci väčšinového klubu hravo zvládnu aj dve- tri. Hneď na začiatku nám tak pristihli krídelká. Škoda, pretože chuť pracovať máme minimálne rovnakú ako naši kolegovia z väčšinového klubu. Ja som bol zvolený do dopravnej komisie.“ Doprava a cesty - to je slušná výzva k aktivite. „Keďže sme členmi tejto komisie až štyria z nášho okresu, verím že sa nám podarí presadiť rekonštrukciu viacerých ciest v okrese Spišská Nová Ves.“ vysvetľuje poslanec Javorský. Prvé, naozaj pracovné, zasadnutie prišlo až na tretí pokus. Poslanci na ňom schválili rozpočet, odsúhlasili predaj majetku a venovali sa aj správe hlavného kontrolóra. A pri nej sa predstavy o konštruktívnej komunikácii poslancov stretli s neúprosnou realitou. Väčšina akýkoľvek iný názor jedno-ducho nepripustila. „Myslel som si, že toľko politikárčenia, vzájomného osočovania a zosmiešňovanie kolegov poslancov

uvidím len pri televíznom prenose z Národnej rady SR. Mýlil som sa. Snažil som sa diskutovať a navrhovať zlepšenia, ale väčšina už mala napísané iné noty. A pekne, ako symfonický orchester, podľa nich aj hrali. Teda hlasovali. Napriek týmto mojím prvým skúsenostiam, stále verím, že naši poslanci sa v budúcnosti dokážu spojiť sa za dobrú vec pre náš okres. Som presvedčený, že už je na čase, aby nás dokázali zjednotiť záujmy ľudí. Rozpočet, ktorý má samosprávny kraj k dispozícii síce zázraky sľubovať nemôže, ale dá sa z neho urobiť veľa prospešného pre obyvateľov Košického kraja, vrátane Novovešťanov“ ukončil optimisticky náš rozhovor trochu rozčarovaný, ale stále odhodlaný bojovať za Spiš, poslanec Rast'o Javorský.

Vítazná fotka nášho „fotáka“

Skvelý úspech dosiahol fotograf Spišského Patriota Michal Buza. Pohodový chlapík, vášnivý turista, ktorý vám každomesačne na stránky vášho časopisu prináša hrabu skvelých fotiek vyhral s fotografiou „Ľadovcové vrásky pod Cima Solda“ 3. ročník súťaže v kategórii „Hory a príroda“, ktorú vyhlasuje server www.lezeckarevue.cz v spolupráci s lezeckým časopisom Montana. Fotka bola urobená v talianskych Alpách pod vrchom CIMA SOLDA (3376 m.n.m.)v lete 2013. „Tento snímok znázorňuje krásu ľadovca na jednej strane a jeho nebezpečenstvo na strane druhej. Vo mne však evokuje malosť človeka a jeho problémov oproti prírode a zvlášť horám,“ okomentoval „zlatú“ fotku jej autor. K prvenstvu blahoželáme a „nech ti to fotí“ Mišo... .

-red-

SPOMIENKY NA „STARÚ“ SPIŠSKÚ NOVÚ VES

JARNÉ REMINISCENCIE

MARÍNA JURÍČKOVÁ

Vraj – napíš niečo o Veľkej noci kedysi dávno v Spišskej. To sa ľahko povie, ale – mimovoľne sa vynárajú paradoxy tej doby, kdesi na konci päťdesiatych rokov minulého storočia. Svätili sa Sviatky jari, nie Veľkonočné. O tajomstve zmŕtvychvstania sa nám čosi pokúšala povedať pološepom – polohlasom babička. Nerozumeli sme, ale neprotestovali. Aj sme sa spolu

pomodlili. Nechápala som hlavne jednu vec v modlitbe Zdravas Mária. Vždy, keď sa prišlo k vete ... „požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života tvojho“, som nemohla za svet pochopiť prečo plot, aký plot je požehnaný? To nám ani pán katechéta na náboženstve nevysvetľoval. Vlastne sa ho nikto ani nepýtal. Vôbec sme sa vtedy príliš veľa nevytytovali. Ale zato sme mali uši ako radary, keď sa v rodine šepkalo o procesoch, o base, o farároch, ktorých uväznili, o rádo-vých sestričkách zo škôlky, ktoré nevedno kam zmizli. Ešte sme nepoznali slovo horor, ale tušili sme, čo je strach. Starí rodičia počúvali akési záhadné rádio, ale vždy potichučky a len vtedy, keď si mysleli, že už spíme. Rodičia sa tvárili ako keby nič, dodržiavali rituály, postilo sa i prejedalo presne podľa šablóny. Na Veľkonočný pondelok prišli polievači a niekoľkokrát sa zopakovalo to isté: Mamu do vane, celú obliať studenou vodou, potom vypiť,

pojesť a len čo sa preobliekla, už tu boli ďalší a tak to šlo po celý deň. No u nás i u našich priateľov bolo aj čosi navyše. S prichádzajúcou jarou sme chodili na výlety do okolitej prírody. Vtedy sa nám zdalo, že to boli dlhé, predĺžené túry, dnes sú to prechádzky, čo ešte stále hravo zvládame. Mama ponatierala chleby kerezetom (kto nevie, je to bryndzová nátierka), očistila redkovky a mladú cibuľku, každý dostal chlebník s čajom a chlebom a podľho! Konečne sme mali rodičov aspoň na krátko pre seba. Naša mama viazala nádherné kytice zo všetkého, čo príroda ponúkla. Mala pre to zvláštny dar, dokázala do kytíc povpletať aj dlhé stebľá rôznych tráv a vetvičiek a vždy to bolo čosi nevidané. Niekde pod lesom sme sa usalašili, zjedli chleby a vypili čaj (vtedy sme asi nevedeli, že mama s otcom v ňom majú aj rum) a potom sme sa rozprávali a hľadali sme kvety, vetvičky, pozorovali vtáky na oblohe a niekedy sme mali šťastie

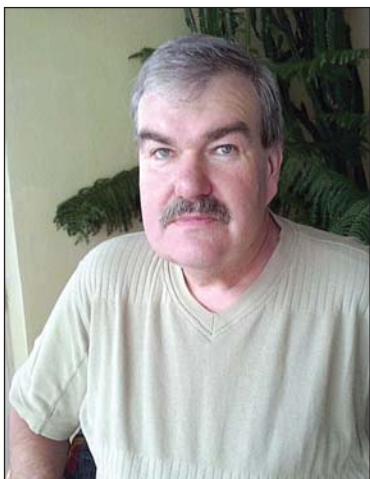
a zazreli sme i srnky, či zajace vo vysokej trávě. A otec nám rozprával o vesmíre, slnku, mesiaci, hviezdach, ako to funguje a o zemi a o jej zázrakoch. Všetko bolo úžasne tajomné, veľkolepé a nádherné. Žiadna televízia, video, fotografie. Len vlastná fantázia, ktorá poskytovala neopakovateľné obrazy a predstavy. Len neradi sme sa vracali domov a nepamätám si, že by sme sa dajako veľmi tešili na školu. No na knihy áno. Tie nám dávali odpovede, pri nich sme snívali, tešili sa i smútili. Pri nich sme žili celkom iný, vlastný svet. A našťastie nám nikto nenahoväral, že nás škola má baviť a vôbec, že nás má všetko baviť a že celý život je „fun“ – a preto sme potom asi aj radosť, sklamanie, problémy a smútky prežívali celkom prirodzene. My deti sme sa najviac tešili z toho, že sme dostávali pravidelne na Veľkú noc nové podkolenky a poltopánky. Ale hlavne – len čo sme prišli zo školy, taška putovala do kúta a my hurá von. Chvalabohu, neexistovali mobily a nikto o nás nevedel, kým sa nezotmel. Áno, rozbíjali sme si kolenná pri bláznivých hrách, ba neraz sa stalo, že sa niekto aj trochu dolámal.

Ale aj so sadrou na nohe, či ruke sa dalo fungovať ďalej. Áno, občas sme sa pobili, ale rodičia to neriešili. Nosili sme šatstvo jeden po druhom, po bratrancoch a sesterniciach, ale to tiež bolo normálne. Ešte aj po nás ich dostávali mladší členovia rodiny, alebo susedia... O značkových veciach sme nemali ani potuchy a jablká i hrušky nám naozaj chutili. Pomaranče a banány boli len na sviatky, ale nechýbali nám. Pili sme vodu a čaj, jedli sme dobré domáce jedlá. Večer sme často dostali čaj, hrianku s cesnakom a masťou, alebo grúľovník (keď bolo dost času ho urobiť) a nastala slastná hodinka, keď sme si mohli čítať (pravda, až potom, keď sme umyli riad a pripravili si veci do školy). Ja dnešným deťom nezavídím. Občas sa pýtam, či by napriek tým zlým časom nemali závidieť oni nám. Je to jednoduché. Rodičia nás mali prirodzene radi a chránili nás od všetkého zlého. Nevláčili nás po obchodných centrách a neodkladali k televízorom. Len škoda, že nás neučili jazyky. Báli sa, a tak sme to museli dobíhať neskôr. Ale o tom možno inokedy. Prajem vám peknú jar!

Moravák Janusz Cymorek sa zamiloval do Novovešťanky

Veľa ľudí, ktorí Janusza Cymoreka poznajú, si myslí, že Janusz je Poliak. No nie je to tak. Janusz pochádza z dedinky Oldřichovice, pri mestečku Třinec.

„Ľudia mi častokrát hovoria, že som Poliak kvôli môjmu menu. Ja som však z Moravy,“ vysvetľoval. Aj keď je Janusz dlhé roky zo severnej Moravy preč, jeho rodný jazyk mu komplikuje výslovnosť slovenčiny. „Keď tu idem napríklad do obchodu, snažím sa rozprávať po slovensky. Mám však divný prízvuk, ľudia si často krát myslia, že som z Ukrajiny, alebo zo spomínaného Poľska,“ vysvetlil. Päťdesiatšedem ročný Janusz žije v Spišskej Novej Vsi už 34 rokov. „Na vysokej škole v Brne som sa zoznámil s mojou budúcou manželkou. Ona je Novovešťanka. Preto sme sa presťahovali do Spišskej. V roku 1980 sme tu spolu začali pracovať v komunálnych službách,“ ozrejmil, ako sa dostal na Spiš. Prvou a najťažšou skúškou preňho v Spišskej bolo získať si dôveru riaditeľa Komunálnych služieb. „Myslím, že som ho nesklamal. Dal mi veľa do života. Určite aj elán do práce,“ spomínal. Keďže Janusz a jeho žena vyštudovali na Vysokej škole poľnohospodárskej, odbor záhradníctvo, v roku 1991 začali v Spišskej spoločne podnikáť. „Mali sme tu viacero kvetinárstiev. Na sídliskách aj na námestí v Levoči. Z Poľska som dovážal stužky, vianočné ozdoby, sviečky, či keramiky. V tom čase to bol v Spišskej nedostatkový tovar, najmä, čo sa týka farieb a vzorov,“ konkretizoval. Obchod s kvetinami manželia Cymorekovci zabalili v roku 2006.

„Manželku zlákala do Anglicka jej kamarátka. Namiesto toho, aby som podnikal ďalej sám, rozhodol som sa, že ako sme spolu podnikali začali, tak spolu aj skončíme,“ ozrejmil. Janusz sa po odchode svojej manželky do zahraničia venoval predaju hnojivových tyčiniek a dnes pracuje vo veľkosklade v Galante. Robí to, čo mnoho Slovákov v Anglicku. „Robím pickera. Je to drina, ale zaujímavá práca. Chcel som vyskúšať, ako sa robí tam. Zistil som, že keď človek pracuje fyzicky, schudne aj 10 kíl.“ doplnil. Janusz sa do Spišskej vracia každú voľnú chvíľu. „Cítim sa tu doma. Tu mám byt, známych. Páči sa mi v Spišskej. Som veľký fanúšik novoveského športu. Chodil som na basketbal, hokej, futbal, ženský volejbal. Mesto je veľmi pekné. Každému z mojich zná-

mych, kto tu prišiel sa páčilo centrum mesta. Napríklad výhľad z najvyššej kostolnej veže na Slovensku je nádherný,“ rozprával. Sympatický Moravák má rád slovenské pesničky a s kamarátom si veľmi rád zájde na kapry. „Sadnem si k rybníku a len tak o niečom snívam. Aj keď sa mi nič nepodarí uloviť, mám dobrý pocit, že som bol v prírode,“ reagoval. Keďže Janusz žije v Spišskej momentálne sám, varí si jednoduché a chutné jedlá. „Mám rád napríklad pečené zemiaky v šupke s nivovou omáčkou, alebo francúzske zemiaky, ktoré si vylepším údeninou a svojou vlastne vyrobenou omáčkou. Nemusí k tomu byť vždy iba červená cvikla. A ráno bez čaju si neviem predstaviť,“ prezradil. Zaujímalo nás, či si do Spišskej priniesol aj nejaký špeciálny recept z Moravy. „Moja mamka robila výborný kapustný list s mletým mäsom. Zapiekla to a dala nám k tomu tatarku,“ zaspomínal na časy, keď bol ešte malý chlapec. Janusz nezabúda ani na rodnú Moravu, no vrátiť sa tam už neplánuje. „Chýba mi tá dedinská pohoda. Keď som sa pozrel z okna, videl som zjazdovky, 20 minút pešo bola lanovka. Teta chovala ovce. Keďže si veľmi rád zájdem na kapry a pstruhy, chýba mi rybník a pstruhový potok, ktoré som mal blízko pri dome. Na dedine, každý každého poznal, v meste je väčšia anonymita. Po toľkých rokoch, čo som preč, tam známych už nemám, iba brata a pár spolužiakov zo základnej a strednej školy. Rodičia mi zomreli,“ uzavrel náš rozhovor. (sim)

Novovešťana zlákal život s delfínmi

Milošovi Jendrálovi - rodákovi zo Spišskej, učaroval podmořský svet. Dnes žije striedavo v Egypte a na ostrove Malta, kde si šikovný dobrodruh otvoril potápačské centrá. Miloš sa vo svete naozaj nestratí. Rozpráva siedmimi jazykmi. Sám o sebe hovorí, že sa narodil s „horúcou prdelou“ a na jednom mieste neobsedí.

Štyridsať jeden ročný Miloš odišiel v 90-tych rokoch zo Spišskej Novej Vsi za teplom. „V 90 tých rokoch to u nás nebolo veľmi veselé. Pri cestovaní som našiel par krajín, kde bolo počasie príjemné a teplé, mali more a pod vodou to bolo zaujímavé,“ rozprával o dôvodoch svojho odchodu. Miloš žil v Izraeli. „V Tel Avive som mal dva hostely. Potom som sa presťahoval do Eilátu, kde som pracoval ako kameraman pod vodou a neskôr ako inštruktor potápania. Každý deň sme sa potápali a žili so 14 timi delfínmi,“ doplnil. Po týchto skúsenostiach zavialo Miloša do Egypta, konkrétne do mestečka Dahab. „Pracoval som tam ako

inštruktor potápania, neskôr som sa presťahoval do mesta Marsa Alam v Egypte, kde som otvoril potápačské centrum a to je tam dodnes. Teraz v apríli otvárame ďalšie potápačské centrum na Malte, na ostrove Gozo. Preto budem pendlovať medzi Egyptom a Maltou,“ prezradil šikovný mladý Novovešťan. Podľa mladého dobrodruha je Egypt, jedno z najlepších miest na potápanie na celom svete. V Egypte sa cíti veľmi dobre aj nad vodou. „Egyptania sú veľmi príjemní a milí ľudia. Majú radi deti. Je tu bezpečnejšie, ako kdekoľvek v Európe. V meste Dahab som mal tri roky jeep, ktorý som ani raz nezamkol. pokračovanie na nasl. strane

Keď som auto nechal na mieste, kde by mohol prekážať ďalším autám, tak som v ňom aj nechával kľúče, aby si ho mohli presunúť. Poznáte miesto u nás, kde by som to mohol urobiť,“ pýtal sa s úsmevom. Aj keď sa Milošovi vo svete vodi dobre, domov mu pochopiteľne chýba. Vyrovnane však tvrdí, že v živote to už raz tak býva. „Niečo za niečo. Chýba mi rodina, priatelia, naše jedlo, sladkosti, veci z detstva, naša horčica, arašidové chrumky, naša klobása, rožky, chlieb,“ vymenoval. Všetkým, ktorí chcú skúsiť život za hranicami Slovenska Miloš radí. „Mali by si uvedomiť, že nie sú stredom vesmíru. To, že prišli žiť do inej krajiny neznamená, že sa celá krajina má zmeniť podľa ich predstáv. Funguje to presne naopak. My sa musíme prispôbiť a nájsť si svoju cestu. Ak nie, máme dve možnosti: Zober to, ak to je, alebo odíť. Keď som si toto uvedomil, zvyšok bol už ľahký,“ doplnil. Podľa Miloša je život v teplých krajinách ľahší ako u nás pod Tatrami, kde je chladno. „U nás sa toho skrz chladnejšiu klímu urodí menej. Lu-

dia v teplých krajinách môžu spať celý rok vonku, nemusia tak myslieť na zimu, zavárať, robiť kapustu. Žijú tu systémom Alahova vôľa, ak Alah dá, tak zajtra možno niečo bude,“ ozrejmil. Čo sa týka náboženstva, Miloš žil aj so Židmi, či Moslimami. „Potápali sme sa s potápačmi z Izraela, spoločníkmi vo firme sme boli Izraelčan, Egyptan a Slovák. Tri náboženstva a všetko fungovalo výborne. Je to naozaj len o ľuďoch, aby k sebe boli dobrí. Všetci sa modlíme k tomu istému Bohu, len si ho ináč pomenúvame. Niekde nemôžeš jesť bravčové mäso, niekde zase piť alkohol. V zásade ide o tie isté princípy. Ak by všetci dodržiavali a neprekrúcali svoje sväté knihy, tak by bolo úplne jedno ktorú čítaš,“ vysvetľoval. Miloš o sebe hovorí, že zhora dostal do vienka dva dary. „Hovorím siedmimi jazykmi a veľmi ma majú radi psy,“ spresnil. Miloš si domov, do rodnej Spišskej, vždy na chvíľu rád odskočí. Do metropoly Spiša sa ale natrvalo vrátiť neplánuje. „Narodil som sa s horúcou „prdelou“, neobsedím na jednom mieste. Ešte je pár miest, ktoré by som chcel navštíviť a kde by som chcel mať potápačské centrá. Vyhovuje mi rotovať po niekoľkých obľúbených destináciách,“ prezradil o svojich plánoch do budúcnosti. Aj keď žije tisíce kilometrov, na špeciality strednej Európy Miloš nedá dopustiť. Najviac si poctuná na jedle: vepřo, knedlo, zelo, ktoré najradšej zapíše džúsom, mliekom, alebo pivom. Ďaleko od domova skúsil variť ryžový nákyp, či halušky bez slaniny. „Naposledy nám vyšiel vynikajúci guláš a tiež výroba langošov. Pripravovali sme ich podľa receptu z youtube,“ odhalil zo svojho kuchárskeho umenia. (sim)

dokončenie z prvej strany vovešťanka kvôli misske prišla o všetok svoj voľný čas. „Každý využíva víkendy na oddych a štúdium. Ja som každý víkend cestovala do Bratislavy a zasa späť. Keďže som v maturitnom ročníku, musím si vedieť zariadiť svoj čas tak, aby som každú chvíľu zefektívnila. Preto sa učím počas cesty vlakom. Celkom sa mi darí sklbiť moje povinnosti, aj s tými školskými. Ani jednu cestu do Bratislavy, či víkendy nestrávené doma v kruhu svojich najbližších neľutujem, pretože súťaž MISS mi dáva veľa. Plní sa mi taký typický dievčenský sen,“ poodhalila. Modeling ale nie je zd'aleka jediné, čo by Zuzka v živote chcela dosiahnuť. „Chcela by som študovať masmediálnu komunikáciu. Vďaka čistému prospechu zo strednej ma na jednu z univerzít prijímú bez prijímačiek. Spolupracujem s médiami prostredníctvom mojej činnosti v občianskom združení rodičov a priateľov diabetických detí zo Spišskej Novej Vsi. Od šiestich rokov mám detskú cukrovku,“ otvorila sympatická Zuzka svoju trinástu komnatu. Zaujímalo nás, či práve cukrovka nie je v súťaži MISS prekážkou. „Hneď na prvom castingu som porotcom povedala o mojom ochorení a vôbec mi to neuškodilo. Naopak, na mediálnych tréningoch v rámci sústredenia som si uvedomila, že je to niečo, čo ma robí výnimočnou. Neprišla som do súťaže s tým, že chcem vyhrať a byť známa na celom Slovensku. Mojim cieľom bolo aj reprezentovať môj príbeh, a hlavne ukázať iným diabetikom nech sa neobmedzujú a nech si vyhodia z hlavy to, že sa niečo nedá práve preto, že majú cukrovku. Všetko sa dá zvládnuť, veď som živým príkladom,“ vysvetlila finalistka. Ako krásna dievčina hovorí, po vstupe do finále MISS jej sláva do hlavy

nestúpla a je stále tá istá Zuzka, ako kedysi. „Stále musím doma upratavať, študovať, snažiť sa - nemám žiadne úľavy. Aj keď mi moja škola vyšla v ústrety, nezneužívam to a chodím do školy vždy keď som doma. Zmena je iba v tom, že cez víkendy pracujem, a vtedy mám ako keby taký druhý svet, kde som zrazu modelkou a stojím pred objektívom, o čom by sa mi nikdy ani len nesnívalo. Keď však fotenie alebo sústredenie skončí, kúpim si lístok na vlak a cestujem naspäť domov ako obyčajné dievča. Najradšej si užívam voľné chvíle s kamarátkami či priateľom,“ doplnila. Zuzana tvrdí, že konkurenciu, či neprajnosť zo strany svojich „misskovských“ kolegyň zatiaľ necíti. „Samozrejme, že niekedy si poviem - tá ma krajšie šaty, tá ma skvelú postavu, bezchybnú pleť, či vie úžasne pózovať. Určite si však nerobíme napriek. Sme skvelý kolektív. Každá každej pomôže a vždy po večeroch sa stretneme na jednej z hotelových izieb, rozprávame sa a smežeme celé hodiny. Takto ide všetko ľahšie,“ poodhalila zo zákulisia priprav. O kandidátky na korunku krásy sa stará tím odborníkov. „Sú to

skvelí ľudia. V backstagoch je vždy sranda. Vždy nám hrá hudba a počuť smiech. Aj keď sme niekedy unavené, stačí, že niekto povie zopár vtipov, alebo donesie nejaké maškrtky a nálada sa hneď vylepší,“ povedala. Zisťovali sme, prečo si porota vybrala spomedzi stoviek dievčat do finále práve Zuzanu. „Som veľmi komunikatívna, výrečná. Nemám problém s anglickým jazykom, čo bolo tiež súčasťou pohovorov a aj na intelektuálnych pohovoroch som vždy uspela. Som aj veľmi usmievavá, nemám problém prezentovať sa na verejnosti a nebojím sa stáť pred kamerou. Svoj zovňajšok posúdiť neviem, to nechám na Vás,“ pohotovo reagovala. Zuzka oslávi svoje devätnáste narodeniny práve 12. apríla, v deň finále MISS Slovensko 2014. Zaujímalo nás, aký darček k narodeninám by si želala najviac. „Samozrejme, že dvojité oslava s víťazstvom by bola nezabudnuteľná, ale pre mňa je výhrou už to, že som sa dostala takto ďaleko a smiem reprezentovať Spiš a taktiež aj diabetickú komunitu na Slovensku,“ skromne uzavrela našu debatu. (sim)

Zaparkovať pred nemocnicou je čistý horor

Vodiči, ktorí chodia, či už sami, alebo s blízkou osobou na vyšetrenie do novoveskej nemocnice hromžia. Často krát totiž svoje auto nemajú, kde zaparkovať. Tátoša sú nútení odstaviť v zákrute, alebo na miestach pre zdravotne telesne postihnutých (ZŤP). Mestskí policajti v takýchto prípadoch zvyknú dať na koleso nemilosrdne papuču. Vodičov to pochopiteľne rozčuluje.

Asi najhoršia situácia je s parkovaním pred novoveskou nemocnicou v pondelok dopoludnia, keď nemocnicu po víkende navštívi oveľa viac pacientov, ako cez týždeň. „Už pätnásť minút si hľadám miesto. Krúžim tu dookola, meškám k lekárovi. Je to úplná katastrofa tu zaparkovať,“ vykrikoval vodič na parkovisku. „Horko ťažko som si

tu našla jedno miestečko. Ešte že mám menšie auto, inak by som sa tu ani nevopchala. Podľa správnosti na tomto mieste nemám čo robiť, keďže je to parkovacia plocha vyhradená pre invalidov. Keď mi policajti dajú pokutu, bude mi to ľúto, pretože tu naozaj nie je okrem tohto ani jedno voľné miesto,“ rozprávala nám vodička Hana.

„Keďže som zastavil v zákrute, fasol som papuču. Nebolo však kde auto odstaviť. Súrne som potreboval svoju tehotnú manželku odviezť do pôrodnice. Porodila by mi v aute, keby že som hľadal ešte chvíľu voľné miesto. Nemám slov na tento systém,“ nahnevane hovoril Novovešťan. Autá pred nemocnicou stoja zo zúfalstva na kaskádovitom parkovisku v strede, medzi dvoma stranami zaparkovaných áut, v uličkách, kde je zákaz, v zákrutách, či na miestach vyhradených pre ZŤP. „Podľa zákona o cestnej premávke vodič nesmie zastaviť a stať v nepriehľadnej zákrute, ani v jej tesnej blízkosti. Toto porušenie spôsobuje následne značné problémy vodičov autobusov MHD a podobne,“ ozrejmil náčelník mestskej polície v Spišskej Novej Vsi, Michal Komara. Mestská polícia v Spišskej Novej Vsi, prijala v poslednom období viacero

telefonických oznámení od ľudí, ktorí policajtov na nesprávne parkovanie upozornili. „Občania nás oprávnené žiadajú riešiť porušovania. Príslušníci Mestskej polície sú povinní riešiť takéto oznámenie, či porušenie. Keďže ide o lokalitu, kde sa nechodí na nákupy, každé porušenie veľmi citlivo vnímame a len v ojedinelých prípadoch podľa miery zavinenia ukladáme sankciu, a to blokovú pokutu. Väčšina prípadov končí dohovorom,“ informoval Komara. Nedostatok parkovacích plôch pred nemocnicou musí riešiť majiteľ ne-

mocnice, spoločnosť Svet zdravia. „Kapacita parkovacích miest nebola historicky dimenzovaná na súčasné potreby. Nemocnica v Spišskej Novej Vsi o tejto situácii vie a hľadá riešenie,“ reagoval Tomáš Kráľ, hovorca siete regionálnych nemocníc, Svet zdravia. Ľudia zodpovední za túto situáciu sľubujú nápravu. „V krátkej dobe chceme pristúpiť k rekonštrukcii parkoviska s cieľom jeho lepšej organizovanosti. Súčasnne náš postup chceme koordinovať aj s mestskou políciou. Vodičov prosíme o zhovievavosť,“ hovorí Tomáš Kráľ. (sim)

KULTÚRNY TIP: KRÁĽOVSTVO BÁBIK

Vážení spišskí patrioti, tento mesiac by sme vás radi za kultúrou pritiahli do Múzea Spiša v Spišskej Novej Vsi na unikátnu výstavu s názvom Kráľovstvo bábič. Výstava prezentuje úžasnú zbierku bábič, ktoré pochádzajú až zo 63 krajín a regiónov sveta. V súčasnosti zbierka obsahuje 575 bábič, vďaka čomu sa stala najväčšou zbierkou v Európe. Táto exkluzívna kolekcia, ktorá pochádza od 59 darcov, vás vtiahne do ľudovej kultúry jednotlivých štátov Ázie, Európy, Ameriky, Afriky aj Austrálie. V múzeu radi privítajú malých aj dospelých návštevníkov, ktorí aj takýmto spôsobom môžu spoznať pestrosť a krásu ľudového oblečenia rôznych národov a etnických skupín. Jedným z darcov je napr. aj známy herec Slovenského národného divadla pán Ľubomír Pavlovič. Túto zaujímavú a netradičnú výstavu si môžete vychutnať vo výstavnej miestnosti Múzea Spiša v termíne od 10.3. do 30.4.2014.

Michal Buza ml.

KRÍŽOVKA

Lev Nikolajevič Tolstoj: „Nechcelo sa mi už čítať knihy, (TAJNIČKA 1, Tajnička 2, Tajnička 3).“

Autor: Albín Medúz

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

Vodorovne: **A:** závislý človek, slangovo - ulap - mladá, nastupujúca krv. **B:** zlato, po španielsky - preje, detsky - predchodca COOP-pu - ázijský hrniec na varenie. **C:** leje, po česky - opoj - vyčisti práním - popisuje - koráb púšte. **D:** CONECO, výstava stavebnín, foneticky - (Tajnička 1) - luhár. **E:** trs slamy - latinský pozdrav - staroegyptská správna jednotka - kujný prvok - jednotka egyptskej miery - zase. **F:** daj na papier - krídlo, odborne - Jano, po francúzsky - usadenina - mladík, národnostne. **G:** argón, ch. značka - pridalo soľ - teologická fakulta, skr. - saranča, po česky - vlastní. **H:** fajčivo - mužské meno - zákruta, po spišsky - zástup - hodnota. **I:** dať topánky na nohy - bodavý hmyz - vlastnou rukou, skr. - ad acta, kanc. skr. - solmizačná slabika - ponáraj - zväčšovacie sklo. **J:** začalo, národnostne - hnedožltá farba - doska - plecniak. **K:** zaspáva - pohlo - starý názov Thajska - značka elektrospotrebičov - opila.

Zvisle: **1:** malý Zoltán - Severoatlantický pakt - citoslovce ponúkania. **2:** ária, po esperansky - ukrajinský spisovateľ 19. storočia. **3:** vojsko, básnický - nezabučí. **4:** cez, národnostne - 2 x E - (Tajnička 3) - latinská predložka - **5:** doba, termín, po rusky - otriasajúci zážitok - Olina, domácky. **6:** robil lem - úžitok. **7:** predstavený kláštora - vyššia forma spoločnosti - otravné látky, skr. **8:** čarodejník a liečiteľ u starých národov - olovené závažie. **9:** daj do stavu pokoja - správna jednotka. **10:** pochop - upratovacia služba v mestách. **11:** tyč na zapriahanie - oklamala, národnostne, zriedkavo. **12:** známy hotel na Podbanskom - moslimský pozdrav (pokoj). **13:** opak prílivu - druh sebaobrany. **14:** príslušník kňazského rádu - samec ovce - atmosférický tlak, skr. **15:** vydávala huspeninovité zvuky - Dorota, domácky. **16:** krátky mužský kabát - Krajský Národný Výbor, skr. - slovan. **17:** áno, po rusky - teba - (Tajnička 2) - kultúrne poukazy, skr. **18:** Ivana, domácky - egyptský feudáli. **19:** práve vyrobená - opakovacia strelná zbraň. **20:** akvarijná ryбка - časť čížmy - kiloampér, skr.

Pomôcky: AKARA, ATILA, BAA, JEAN, KAMAS, MAMELUSI, NOM, PERMON, SROKA, TARABAS, VALOR

SPIŠSKÝ BAZÁR

V súčasnej dobe nemá nikto peniaze nazvyš. Každý z nás však má u seba doma veci, ktoré „už nepotrebuje“. A preto sme sa my, ľudia čo spolupracujú pri tvorbe Spišského Patriota, rozhodli zorganizovať SPIŠSKÝ BAZÁR. Chceli sme Vám v tomto čísle bližšie predstaviť myšlienku predaja „nepotrebných“ vecí za centy pod holým nebom. Dozvedeli sme sa o podobnej akcii „Zóna bez peňazí“. Jedná sa o krásnu celoslovenskú akciu, ktorú u nás organizuje o.z. Koreň a Materské centrum DIETKA, kde môžete priniesť, alebo si pridete vybrať už nepotrebné detské oblečenie. Táto vznikajúca akcia sa uskutoční v sobotu 5.4. 2014 od 10,00 do 18,00 hod v Materskom centre DIETKA na sídlisku MIER (zdravotné stredisko). V máji Vás však pozývame na prvý SPIŠSKÝ BAZÁR.

-red-

VIETE, ŽE...?

- V Texase nemôžete chovať doma krokodíly
- V Tennessee je zakázané počas riadenia automobilu spať
- Ženy vo Vermonte musia dostať povolenie od svojho manžela, aby mohli nosiť umelé zuby
- V Kalifornii porušíte zákon, ak budete v aute jazdiť v kožuchu
- V Miami je zas trestné napodobňovať zvieratá
- Pokiaľ si máte v úmysle kúpiť v nedeľu kapustu a bývate v New Jersey, pozor na to!
- V Michigane netolerujú oddelené spoluzitíe manželov
- V Arkansase môže muž zbiť svoju vlastnú ženu, no nie viac ako raz mesačne
- V Číne je protizákonné zachrániť topiaceho sa, lebo sa tým zasahuje do jeho osudu
- V Izraeli ak ilegálna rozhlasová stanica vysiela päť rokov, stáva sa legálnou
- V Indiane občania najmenej štyri hodiny po konzumovaní cesnaku nesmú ísť do kina či divadla a nesmú cestovať električkou
- V Oklahome ak sa má na súkromnom pozemku zísť tri alebo viac psov, potrebujú na to povolenie od starostu
- V Japonsku veková spôsobilosť pre uzavretie manželstva neexistuje

RECEPTY DO STAREJ MACERI

KAJZERŠMARN

Každý sebe predstavuje post dajak inakši. Su ľudze, co od popolnej stredy nejedza meso, dafteri nešturja vajgla do ustoch, terci neľehnu do posceli k žene. Kristus še vydal do pušči a tam štyricec dni odolaval, ja še pametam na film, gdze Gandi trimal hladovku a pil ľem vodu s citronom. Aj my sme kedyškaj mali post, bo kec še nam minuli peňeži, davali sme sebe na Čingove na Flore pejdzešať hranky, dzešec cesnaky a slovensky cekuty hľeb - pivo. Ja vam ale na dneška ponuknem take postne jedlo, na ktere furt nachytala Sisi svojeho manžela a nebul to hocikajy hlopašik, ale samotny cisar. Zato še aj to jedlo tak vola, bo keby sme to sceli preložiť do slovenčiny ta to obyčajny „cisársky trhanec.“ Toto jedlo je bars obľubene v rakuskych a bavorskych gasthauzoch a kec mace radzi sladke, ta aj sebe pridzece na svoje.

Z čeho to Rakušaci robia?

z troch vajcoch, z tricec deka hladkej muky, z pol litra (ale poradneho plnotučneho) mľeka, z dzešec deka krištáľoveho cukru, z pejc deka masla a jak na prílohu, ta dajake hrozenka, kuščičko rumu, mražene šľifky a do pohara červeného vína

Tota informacija ale nestači, treba napisac aj Jak še to robi

Rakuska babka, dagdzi pod Alpami obľeče na dirndl šurc, žeby še nezagabala, idze na dvorik, zažene kohuta, prineše do kuhni vajca a rozdzeli ich na žoltka a bjelka. Hyci do ruky mutvičku a šľaha bjelka až še z nej kuri. Poradna gazdzina zna, že stačilo, kedz obraci harenc hore dnom a šňech je naľepeny na dne. Kedz vypadne, može isc na dvorik druhy krat, ľem kohut še už neda tak ľahko zahnac. Potom spoji žoltka s mľekom a z muku a jak to v receptoch byva, pomaly a s citom zamješa šňech. Babky, co nemaju cit, šturja kus z pririchtovaneho rumu a hnec budze ruka pevnejša. Po chvíľi v inym harencu roztopi cuker a maslo, prífeje totu hmotu z pervšeho harencu a na slabym plameňu opeka das tri minuty. Žeby mal aj dzedo co robic a nemotal še bez užitku po dome, da mu babka predtam namočiť hrozenka do rumu a kec zavola „idžeš“, ta dzedo pochopi, pristupi k nej a šporheltu zo zadu a vredika tote hrozenka do panvice zo sladku omeletu. V tom okamžiku nastava historicka chvíľa, to najvekše tajomstvo trhanca, bo babka muši z varešku natrhac cesto v panvici, žeby še narobili take chuchvalce a obracac ho na miernom ohni ešči das dva, tri minuty. Pri totej činosci, fteru oni považuju za kec kus ta posvetnu, nešme nifto zavadzac a tak dzedo medzi tym robi prílohu, jak hvavria tam pod Alpami „bajlag“ Skaramelizuje cuker, naľeje na neho z harčika das dva deci červeného, odporuča še i domace viničkove, mješa jak dzivy, kym nezhusťne a kec ho už boli ruka, jak keby mal tenisovy lakec, prida mražene šľifky, neha kus povaric, odstavi, šedne k stolu a už še vycešuje na kajzeršmarn. Babka še ušmeje na stareho, vykyda totu sladku poterhanu rantotu na taňer, posype praškovym cukrom, prida magľajz, co vyrobil dzedo, lapja še za ruky, pomodľa a po chyži še prevažuje duch postnej spokojnosci. Bo najkrajše veci su take ľechke.

A jak hvari klasik:
DOBRE JEDLA ŠMAKUJU A AJ MALO STOJA
KEDZ ŠE PRI VARENI DOBRE ĽUDZE SPOJA

Michal Buza starší

Slovenský talent zo Spiša maže Moravcovej rekordy

Doteraz sme sa v našej „rozhovorovej“ rubrike venovali športovcom, ktorí preslávili svoju milovanú Spišskú Novú Ves, no ich kariéra už skončila alebo sa nezadržiateľne chýli k záveru. No naša metropola rodí aj športové nádeje. Jeden z nich už talentovo prerástol spišskonovoveský bazén a momentálne zarezáva vo Vojenskom športovom centre Dukla Banská Bystrica. Tu sa pod vedením slovenského reprezentanta Luboša Križka brúsi nový slovenský plavecký drahokam – 15 - ročná Barbora Mišendová.

Kedy si sa prvýkrát „zoznámila“ s vodou?

Už od malička som sa rada „čabrala“ vo vode a dá sa povedať, že som ňou bola posadnutá. Plávať som sa naučila, keď som mala asi päť rokov a nebolo to veru v bazéne. Vďaka za to starkej, ktorá ma zaučila do tajov plávania na Ružíne. Nasledovali rodičovské dovolenky v Tornali, kde som svoje začiatky zdokonaľovala. Do plaveckého klubu som sa dostala ako deväťročná, keď som začala navštevovať tunajšiu prípravku.

Aké boli tvoje prvé kontakty s plávaním ako športovou disciplínou?

Samozrejme už v prípravke sme mali interné preteky, no naozaj prvá „veľká“ súťaž, ktorú som absolvovala, bol rodinný „Family cup“, ktorý som absolvovala s mojimi najbližšími a veľmi sa mi to zapáčilo. Dá sa povedať, že práve na tomto podujatí vo mne plávanie definitívne zvíťazilo.

Kto je tvojím plaveckým vzorom a prečo?

Mám viacero plaveckých idolov. Zo slovenských je to hlavne nezabudnuteľná Martina Moravcová. Skvelá je aj dánska plavkyňa Jeanette Ottesen Gray, či holandský bazénový expres Ranomi Kromowidjojo. Za svoje vzory ich mám preto, že sú to plavkyne s veľkými úspechmi a chcela by som v plávaní raz dosiahnuť to, čo oni.

Napriek svojmu mladému veku si v bazéne už dosiahla pozoruhodné úspechy. Skús ich našim čitateľom priblížiť.

Ktorý je pre teba ten naj?
Pevne verím, že ten naj ešte

len príde. Veľmi si vážim svoje dve šieste miesta z ME juniorov, skvelé bolo aj 9. miesto na juniorských Majstrovstvách sveta. Vo svojej zbierke mám 34 titulov Majsterky Slovenska a dovedna som prekonala už 14 rôznych slovenských rekordov. **Ostaňme pri prekonávaní tých rekordných časov. Po dlhšej dobe je tu plavkyňa, ktorá maže najlepšie časy našej fenomenálnej plaveckej legendy a ako si spomenula i tvojho idolu Martiny Moravcovej. Aké to je?**

V prvom rade chcem zdôrazniť, že sú to nádherne a neopí-

sateľné pocity, keď moje meno nahrádza v tabuľkách takú legendu, akou Martina jednoducho je. Vtedy sa mi hlavou preháňa len jedna myšlienka - áno, pre toto trénujem. Sú to pocity a chvíle, ktoré počas života nezažijem len tak. Vzbudzujú vo mne motiváciu trénovať a zlepšovať sa aj naďalej.

Komu vďačíš za svoju doterajšiu kariéru?

Nedá sa povedať, že za to vďačím len jednej osobe. Zásluhu na tom majú rodičia a súrodenci, ktorí ma podporujú, tréneri, ktorí ma viedli a všetci kamaráti a blízki, ktorí mi fandia. No

čím dlhšie plávam, tým viac si uvedomujem, že bez osobnej obety a tvrdej práce by to nešlo a myslím si, že najväčší podiel na tom mám ja sama.

Spišské plavecké dráhy si vymenila za tie v Dukle Banská Bystrica. Aký je v tom rozdiel?

Ja som Spišskej vďačná za strašne veľa, ale ak som chcela napredovať, musela som sa posunúť dopredu a verím, že prestupom do banskobystrickej Dukly som urobila dobre. Rozdiel je hlavne v podmienkach. Trénujem v 50 metrovom bazéne s olympijským blokom, raz

štvrtročne máme sústredenie aj v zahraničí. V rámci kondičnej prípravy sú k dispozícii hala, štadión a posilňovňa, kde máme špeciálne plavecké trenažéry. Okrem toho mám denne poruku fyzioterapeutov, masérov a rehabilitáciu. To všetko mi dúfam pomôže k splneniu mojich plaveckých snov.

...a tie sú?

Chcela by som reprezentovať Slovensko na Olympijských hrách a vždy zo seba vydať maximum, aby som bola so sebou spokojná. Viem, že ak to dokážem, tak sa mi budú plniť moje tajné plavecké sny.

Čo by si odkázala na záver všetkým, ktorí by plávanie chceli skúsiť?

Veľmi krátko a jednoducho. Plávanie je nádherný šport a stojí za to podstúpiť celú tú drinu. Treba vydržať aj v tých najhorších časoch, lebo prídu aj tie, zaťat' zuby, opäť sa ponořit' do vln a jednoducho makat'. A ak nič nepodvediete, tak sa výsledok určite dostaví.

Oliver Buza

PREDSTAVUJEME „MALÉ ŠPORTY“ - PARA-SKI

Zo širej oblohy rovno na zasnežený lyžiarsky svah

Predstavte si, že plachtíte pod otvoreným padákom zamrznutým spišským nebom a po doskoku na upravený svah odopnete to letiace čudo, čo vynášiel Slovák Banič, vymeníte ho za zjazdovky a zlyžujete trebárs Levočskú dolinu. Zdá sa Vám to až príliš iluzórne? Omyl... Presne to je totiž šport zvaný para – ski. A Spišiaci sú v ňom sakramentsky dobrí.

História tejto „zábavky“ siaha do osemdesiatych rokov minulého storočia, kedy sa parašutisti, ktorí sa nevedeli dočkať teplých letných prúdov rozhodli, že si užijú aj arktické vetry. Vo svete to už „fičí“ na plné obrátky, para – ski je solídnu disciplínou, ktorá ma svoje Majstrovstvá sveta, či Európy, pravidelne sa organizujú európske i svetové poháre. A Slovensko nie je výnimkou. V polovici februára sa v Levočskej doline stretli najlepší slovenskí para – ski borci a rozdali si to o titul slovenského šampióna. A Spišiaci bodovali na celej čiare. Ústami novopečeného vicemajstra SR, Spišiaka Petra Slivovského, si priblížme, o čo vlastne v para – ski ide. „Je to v podstate dvojboj a predovšetkým nádherné skĺbenie dvoch atraktívnych disciplín. Tou prvou je parašutizmus, presnejšie povedané zoskok na presnosť na bod na šikmej ploche resp. na lyžiarsky svah. Skáče sa na

elektronický disk s absolútnym stredom len 2 cm. V nasledujúcom obrovskom slalome, každá sekunda straty na najlepšieho lyžiara znamená penalizáciu 3 cm v nasledujúcej presnosti pristátia. Skáče sa štyrikrát, lyžujú sa dve kolá,“ v skratke nám priblížil podstatu para – ski šéf Compactu Skydive, v ktorom sa tomuto športu venujú a o ktorom sme už v našom mesačníku v rubrike „Predstavujeme malé športy“, písali.

Na svahoch pri Levoči spišský medailový boom

A práve jeho členovia žali na svahoch v malebnej Levočskej doline veľký úspech. Spolu im zavesili na krk až sedem medailí. Peter Slivovský spolu s Lacom Vikartovským dominovali v súťaži dvojčlenných družstiev. V parašutistickej „sekcii“ nemali konkurenciu, v tej lyžiarskej bral Vikartovský striebro a v súhrnných

výsledkoch skončili obaja na najvyšších priečkach. „Veľmi si ceníme tento úspech, pretože sme tu pôvodne kvôli počasiu vôbec nemali štartovať. Nakoniec sme však, aj na základe toho, že sa tu stretávajú vždy skvelí ľudia, prehodnotili našu účasť a výsledok sa dostavil. Rozhodlo naše obrovské chcenie a v neposlednom rade aj umenie, pretože to vôbec nebolo jednoduché. Zväčša sa najprv skáče a potom lyžuje, tu to však bolo pre veterné podmienky naopak. Prvý sa šiel obrák a až po ňom sa skákalo. A vo vzduchu to bolo ozaj ostré. Na oblohu nás vyviezla armádna MI – 17 – stka a tam na nás čakalo riadne veterné waterloo. Hore južný, prudký vietor o sile 10 metrov za sekundu sa pri pristávaní menil na údolný a rotorový severák, mali sme čo robiť, aby sme to ustáli, no nakoniec sme osvedčili naše parašutistické znalosti a zvládli sme to. Hlavne Laco Vikartov-

ský bol dobrým partákom. Už tradične skvelo skákal, no to čo predviedol medzi bránkami, klobúk dole. Zaslúžene sa stal celkovým majstrom Slovenska, ja som mal slabší lyžiarsky čas, čo som aj očakával, no podstatné je, že aj individuálne zlato ostalo na Spiši. Oba ja sme hrdí, že sme to celému Slovensku takto spišiacky „natreli“,“ neskrýval spokojnosť Slivovský. Ako sme už vyššie spomínali, para – ski je plnohodnotným svetovým športom, a tak nás zaujímalo, či si Spišiaci merajú sily aj na celosvetovom, či európskom fóre. „V roku 2002 sme v slovinskej Koble získali bronz, boli sme aj na čiernohorských MS. V tomto roku sa najlepší svetoví para – ski – teri stretávajú v Rusku, tam však necestujeme, no do budúcnosti sa ešte určite na nejaké mimoslovenské podujatie vyberieme. Para – ski je pre nás totiž skvelým doplnkovým športom, pri ktorom si okrem

zimného neba na chvíľu požičiame aj lyžiarsky svah. To spojenie je ozaj jedinečné a tí, ktorí si to chcú vyskúšať, nech prídu na letisko medzi nás,“

poeticky ukončil našu debatu minuloročný strieborný športovec mesta Spišská Nová Ves.

-ob-

AKÁ SI BOLA SEZÓNA 2013/2014?

Je dobojované. Športová hala osirela, ľadári na zimnom štadióne roztopili zmrznuté biele zrkadlo, ročník 2013/14 sa tlačí do kroník a nadišiel čas bilancii. Tie si určite kompetentní vo svojich kluboch urobia dôkladne, no jednu si „sstrihne“ aj Spišský Patriot, ktorý sa pred sezónou zahral na Sibylu, a tak sa podme pozrieť ako nám to (ne)vyšlo.

HK SPIŠSKÁ NOVÁ VES

Najrýchlejšia a donedávna najpopulárnejšia spišskonovoveská športová zábavka mala pred štartom uplynulej sezóny priam existenčné problémy. Spišiáci ledva „zlepili“ káder, obrovským problémom bolo financovanie a hlavne čistota vzťahov v spišskonovoveskom hokeji. „Pokus Vaic“ celkom nevyšiel podľa predstáv zúčastnených a aj prvé kolá naznačovali, že Spišiáci budú mať v lige veľké problémy. Postupne sa však začali veci manažérsky hýbať tým správnym smerom, káder sa za výraznej pomoci a obety mládežníckych tímov stabilizoval a nádejní spišskonovoveskí mladíci doplnení skúsenými borcami (Gurčík, Škovára) ukázali, že hokej na Spiši má tuhý koreň. Spišiáci excelentne zvládli druhú časť základnej časti a vo štvrtfinále takmer zarezali bardejovského lídra. Spišská ukázala, že v mládežníckej základni má veľkú silu, veď dorast to dotiahol až do semifinále a my veríme, že mladíci Giľak, Ondov a spol. pripraví spišskonovoveskému fanúšikovi ešte nemálo radosti. Potenciál tu je, veci sú, zdá sa, naštartované správne, takže renesancia slávnej hokejovej minulosti nie je nereálna. Spišský Patriot pred sezónou prognózoval ťažký ročník a pohybom v strede tabuľky. Tu sme sa celkom trafili...

RÜCON SPIŠSKÁ NOVÁ VES

„Veďľa ako tá jedľa“ sme však dopadli pri spišskonovoveských basketbalistkách. Spišiačkam sme pred sezónou „pridelili“ minimálne bronz, no tie v tejto sezóne svojich verných, ktorých bolo na tribúne menej ako v ich premiérovom ročníku, sklamali. A pritom to na začiatku nevyzeralo vôbec zle. Rücon sa do Vianoc prezentoval v nadnárodnej MEL –ke i v domácej súťaži kvalitnými výkonmi a všetko naznačovalo, že obhajoba bronzu bude reálnym cieľom. Prišlo však nešťastné zranenie elitnej spišskonovoveskej pivotky Reginy Palušnej, ako i dodnes neodkomunikovaný odchod dovtedy najlepšej strelkyne Spišiačok Sami Whitcombeovej a herná koncepcia Rüconu sa začala rúcať. Manažment sa síce snažil novými nákupmi minimalizovať spomenuté straty, no pri všetkej úcte, nové posily nedosahovali hernú hodnotu vyššie spomínaného dua. Novovešťanky začali

v MEL – ke dostávať na frak, no zdalo sa, že vďaka skvelej prvej polovici majú „nahrané“ a v našej lige obsadia po základnej časti výhodné tretie miesto. Prišla však nečakaná a doslova zahanbujúca prehra na Slované a tá sa ukázala v konečnom dôsledku ako zničujúca. Rücon po nej padol v tabuľke na piate miesto a vo štvrtfinále nedokázal prejsť cez lepšiu Šamorín. Ak by Spišiačky na Slované očakávané uspeli, hrali by vo vyraďovačke s Petržalkou a v prípadnom semifinále by sa vyhli Good Angels. Aj tu je vidieť ako jeden – jediný zápas môže ovplyvniť celú sezónu. No na „ak“, či „keby“ sa však v športe dávno nehrá, a tak Novovešťanky ukončili sezónu neslávne. Do bojov o 5. – 8. miesto ich pre medializované pozdĺžnosti SBA ani nepustila a ktovie ako to bude s ich účinkovaním ďalej. Podľa najnovších informácií manažérske duo Trnka – Šimkuľák na Spiši

ostáva a pokukuje po maďarskej resp. českej lige. Uvidíme, každopádne leto v Rücone bude určite horúce.

BK 04 AC LB SPIŠSKÁ NOVÁ VES

Tu Patriot trafil do čierneho a všetko skončilo ako prognózoval. Mal to však výrazne uľahčené, pretože modro – biely už pred sezónou naznačili, že tento ročník prechádzajú na šetriaci mód a pred jeho začiatkom si nedávali žiadne nereálne méty. Pozitívom je, že klub si to so svojimi fanúškami dopredu kvalitne vysvetlil a požiadal ho o zhovievavosť. A fanúšikovia ho podržali! Do haly si napriek ničivým prehrám diváci stále nachádzali cestu, neustálym povzbudzovaním dávali najavo svoj obdivuhodný lokálpatriotizmus a dvíhali zdecimované sebavedomie hráčov. Malý čierny bod však basketbalisti predsa len od nás dostanú. Pred sezónou bossovia BK 04

AC LB vyhlasovali, že šancu vo zvýšenej miere dostanú najmä domáci hráči, keďže Spišiáci do 1.ligy neprihlásili svoj B – tím. A hoci sa minútáž mladíkov nepatrne zdvihla, predsa len čakali by sme, že v ročníku „v ktorom o nič nešlo“, dostanú odchovanci viac príležitostí. Po boji je každý generál a vedeniu slúži ku cti, že sa aj v neľahkých podmienkach snažilo o nákup zahraničných posíl a o prienik do play – off, namiesto je však otázka, či sme nepremrhali ročník, v ktorom sa mali prezentovať a ruvať o každú príležitosť práve spišskí odchovanci. Tí hlavne v záverečných kolách ukázali svoj potenciál, čo po poslednom hvizde sezóny uznal a kvitoval i tréner domácich a spišskonovoveská basketbalová ikona Milan Černický. Nastáva však otázka „Čo ďalej?“. Krízovú sezónu máme za sebou a už teraz je čas myslieť na tú novú. Šípime, že aj mužský basketbal čaká krušné leto, no

veríme, že momentálne najpopulárnejší spišskonovoveský šport sa opäť dostane na pozície, kam právom patrí.

FbK KOMÉTA SPIŠSKÁ NOVÁ VES

Extraligovú premiéru si odkrútili aj florbalistky Spišskej Novej Vsi a pokojne ju môžeme nazvať úspešnou. Spišiačky sa chceli v tomto ročníku etablovať v najvyššej súťaži a to sa im dokonale podarilo. Na súboje s nevyspytateľnou deravou lopatičkou si nachádzalo do športovej haly cestičku čoraz viac divákov a Spišiačky ich výkonmi zväčša potešili. Postúpili do play – off a v jeho štvrtfinále v tesnom súboji, po ktorom mnohým z nich vyhŕkli horké spišské slzy, podľahli Prešovu 1 – 3 na zápasy. Do slovenskej reprezentácie sa zo Spiša prebojovalo až trio hráčok (sestry Hudákové a Kocúrová), FbK čaká v lete oficiálne MS klubov, kde

majú dokonca v konkurencii 50 tímov medailové ambície. Kométa tak vystrelila dobre a pomerne vysoko a my jej na dráhe budeme držať palce.

VK SPIŠSKÁ NOVÁ VES

Pod spišskonovoveskou vysokou volejbalovou sieťou oslavovať nebudú. Spišiačky pred sezónou poriadne prekopali káder, do tímu pribudli legionárky a hoci volejbalistky pred sezónou nemali žiadne veľkohlubé vyhlásenia, tajne dúfali, že sa pozrú do semifinále. V základnej časti im tesne ušiel postup do „elitnej“ skupiny a potom už vo štvrtfinále márne chytali kvalitnejšiu Sláviu UK Bratislava za chvost. A čo sme volejbalistkám vešteli my? „Uvidíme, čo prinesú zmenené pomery v klube. Vedenie vymenilo takmer celý základ, problémom hlavne v počiatočných bude zohratosť. Volejbalistky však vždy boli bojovníčky. Snáď legionárky, ktoré nahradili odchovankyne, vnesú do hry kvalitu. Semifinálové brehy nie sú nereálne,“ prognózovali sme v septembri. Až na to semifinále sme to teda ako – tak uhádli a je len na volejbalistkách, akým smerom sa pohnú v nasledujúcej sezóne.

HC OSY SPIŠSKÁ NOVÁ VES

Potoky slz určite zmáčali šatňu hokejových ôs. Prehrať v rozhodujúcom, bájnem zápase č.5 vo finále je určite to najhoršie, čo sa v športovom svete môže stať. A to Spišiačky viedli vo finálovej sérii 2 – 0 a všetko nasvedčovalo tomu, čo sme aj pred sezónou predpovedali, že osám sa na krku budú hompáľať zlaté medaily. Nestalo sa tak, víťazný pohár putoval do vitríny Popradčaniek, no Spišiačky majú za sebou skvelú sezónu. Suverénne vyhrali základnú časť, dosiahli rekordnú šnúru víťazstiev, no neuskutočnený posledný krok ich bude ešte dlho mátať.

Sezóna 2013/2014 zimných a halových športov tak definitívne napísala poslednú kapitolu. Spišiáci však bez športu neostanú. O zážitky sa určite postarajú futbalisti, ktorým sa začala jarňá časť, či tenisti, ktorí absolvujú premiéru v 1. lige. A určite budú potrebovať každý jeden patriotský hlas. Tak nech znie našimi športoviskami to magické – NOVÁ VES!

-ob-